

vare dannede, skulde Statskassen yde et Tilskud til deres Administrationsudgifter, dog ikke over 10 Øre pr. ansat Kreatur. Det er ret beklageligt, at naar vi her i Folketinget have vedtaget en saadan lille Begunstigelse, kan den ikke passere gennem det høje Landsting. Denne lille Begunstigelse vilde dog have været en ikke ringe Støtte for de enkelte Foreninger, idet de derved vilde blive i Stand til at udlaane Penge til Medlemmerne til en billigere Rente. — Saa er der i Lovforslagets nuværende § 3 under Litra b. i Landstinget ligeledes foretaget en meget uheldig Forandring. Der bestemmes nemlig, at naar disse Foreninger ikke ere oprettede inden Udløbet af 2 Aar, kunne de ikke faa Penge til Laans af Statskassen. Jeg tror, det er en meget uheldig Bestemmelse, idet saadanne Foreninger mange Steder ude paa Landet, hvor der virkelig er Trang til dem, let slet ikke ville blive oprettede inden for dette Tidsrum. — Der bestemmes endvidere i samme Litra, at de Penge, Foreningerne faa til Laans af Statskassen, skulle være tilbagebetalte inden Udløbet af det ottende Aar. Dette tror jeg ogsaa er uheldigt. Jeg kan i det hele ikke forstaa, at naar disse Foreninger gaa godt, skulle de ophæves efter 8 Aars Forløb. Det er nemlig det, som vil blive Følgen, naar Statskassen trækker sine Penge hjem, for saa vil det være umuligt for Foreningen at virke. Men jeg haaber ogsaa, at det maa være Meningen, at naar Foreningen i det hele gaar godt, kan Laanet forlænges efter dette Tidsrum, og jeg vil rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om der er Mulighed for, at Laanet kan forlænges, naar de 8 Aar ere gaaede.

Jeg har nu omtalt en Del af de Ændringer, som jeg anser for at være de vigtigste. Særlig vil jeg haabe, at det kunde lykkes at faa den Bestemmelse, som er indsat i § 3 under b. om, at en Forening skal være dannet inden for et Tidsrum af 2 Aar; forandret, saa at man enten fik et højere Aaremaal eller Tidsbestemmelsen strøget. Jeg vil haabe, at den højtærede Landbrugsminister vil være os her i Folketinget behjælpelig med at faa indført enkelte Forbedringer i Lovforslaget. Som sagt, jeg tror, at Lovforslaget vil kunne udrette noget godt, men kunde det blive bedre, vilde det jo være heldigt. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte.

Kr. Jensen (Hjørring Amts 2den Valgkreds): De Forandringer, det høje Landsting har foretaget i det foreliggende

Lovforslag, forekomme mig at være mere eller mindre uheldige. Dette gælder særlig Bestemmelsen om en Forhøjelse af Kreaturantallet fra 600 til 1000. Denne Bestemmelse vil virke skadelig, idet den vil gøre det mere vanskeligt at danne de saakaldte Forskudsforeninger, som vi have tænkt os lettest kunde dannes inden for Andels- eller Fællesmejeriernes Omraader. En anden Forandring gaar ud paa, at Formanden skal vælges af Amsraadet efter Foreningens Indstilling. Denne Forandring forekommer mig ikke at have anden Betydning; end at den vil volde baade Foreningen og Amsraadet en Del Ulempe til ingen Nytte. — Jeg har egentlig ikke begæret Ordet for at kritisere det foreliggende Lovforslag, men derimod for at rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister om Affattelsen af Vedtægterne. I Lovforslaget er det bestemt, hvad Vedtægterne skulle indeholde, men jeg er ikke klar over, om Vedtægterne maa indeholde en Del mere, end der her staar anført. Det siges i § 2, Litra f, at hvert Medlem har Ret til at fordre et Laan af 50 Kr. pr. stort Kreatur, men der staar endvidere under samme Litra, at Bestyrelsen har Ret til at skønne over, hvor stort et Laan den paagældende maa faa. Disse to Bestemmelser synes at være lidt i Strid med hinanden, men i øvrigt mener jeg ikke, at det er saa. Naar enhver Interessent har Ret til at faa et Laan, kunde det synes, som om han har Ret til at fordre et Laan, selv om han ikke er solid nok for Beløbet. Jeg vil derfor forespørge, om Foreningen har Ret til at føje den Bestemmelse til sine Vedtægter, at Bestyrelsen kan fordre, at vedkommende stiller Sikkerhed for Pengenes Tilbagebetaling. Efter, hvad der er sagt i Landstingets Betænkning, og efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra den højtærede Landbrugsminister, ser det ikke ud til, at dette er Tanken. Den højtærede Landbrugsminister udtalte nemlig — hvad der ogsaa staar at læse i Betænkningen — at en Del kunde være saa fintfølende, at intet kan faa dem til at gaa til Slægt og Venner og bede dem om Kaution for et Laan. Det blev ogsaa udtalt af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, at det var forbundet med nogen Ulempe, idet de saa være pligtige til at være Kautionister igen for vedkommende. Jeg tror imidlertid, at dersom der ikke skal stilles tilbørlig Sikkerhed for, at Laantageren tilbagebetaler Pengene, enten ved Kaution eller ved Forskrivning paa Produkter, som han til den Tid kunde tænkes at have at levere, vil Foreningen næppe komme til at